

— hvad der fremgaar af Forhandlingerne, forsaavidt man overhovedet af Forhandlingerne kan slutte sig til Motivet for Afstemningen — forfattet, væsentlig fordi man troede, at Koncessionshaverne af Lolland—Falsterbanen havde haat Styld i, at Banen ikke blev fortsat til Gjesfer. Imidlertid er det oplyst, at Privatbanken eller Shændehaverne af de lolland—falsterste Baner aldeles ingen Styld have deri, tværtimod, de oplyse, hvad der ogsaa ligger temmelig nær, at de have den største Interesse i, at denne Bane var kommen istand, da der derved var blevet større Trafik paa deres Bane. De oplyse endvidere ved Aktstykker af 9de Mai 1874, der ere understrevede af de to Generalentrepreneurer, Stichel og Riesebeck, at det er saa langt fra, at de have forlangt ubillige Penge for en saadan Forbindelse, idet de kun have forlangt 150,000 Rbl. for Afbenyttelse af Jernbanegaarden i Nykjøbing tilligemed en Sporudvidelse m. m., og at dette ikke kunde spille nogen Rolle i en Anlægssum af 6 Millioner Kroner, det turde da være temmelig indlysende. Men altsaa, mine Herrer, Sagen staar saaledes, at de 160,000 Kr., som man næsten skulde synes, at Selstabet havde et mere end gyldigt Krav paa, idet det var dette Beløb, som under alle Omstændigheder vilde være gaaet med til den gamle Broforbindelse, som ikke blev benyttet, fordi Amtsraadet og Ministeriet gif ind paa, at der maatte bygges en ny Bro, dem fik de ikke paa Grund af, at Lovforslaget her blev negtet Overgang til 2den Behandling, og der var sølgelig heller slet ikke Tale om de 240,000 Kr. Jeg ser saaledes ikke rettere, end at Sagen staar saaledes, at Selstabet, forsaavidt som det stod til det, har opfyldt de to Forpligtelser, som paahvilede det. Den første Forpligtelse, nemlig at blive færdig med Broen inden den 1ste Januar 1876, har det mere end opfyldt, idet den blev færdig den 1ste Oktober 1875; og den anden Forpligtelse stod det ikke i Selstabets Magt at opfylde, idet Generalentrepreneurerne paa Grund af de uheldige Konjunkturer og Penge-mangel ikke saae sig istand til at fortsætte Falsterbanen. Det var ikke Selstabets Styld, at dette ikke kunde ske; thi af det Dokument, som var understreven af de rette Paagjældende i Mai 1874, viste det sig, at de Forlangender, som vare stillede, ikke vare urimelige, og Entrepreneurerne vare jo ogsaa selv gaaede ind paa de 150,000 Rblr. Man kan jo ogsaa sige sig selv, at 150,000 Rblr. ikke kunde standse et saadant Foretagende; men det var, som sagt, Konjunkturerne og Penge-mangel, der foraarsagede Standsningen, hvilket jo ogsaa er blevet tilstrækkelig konstateret derved, at de Bedkommende hverken have indbetalt det One eller det Andet, heller ikke de Bøder, som de vilde isælbe, naar Baneanlægget ikke kom istand eller blev paabegyndt. Jeg kan derfor ikke sige Andet, end at jeg for min Part, i Genhold til den Indstilling, som Udvalget med

Undtagelse af et enkelt Medlem har gjort, maa stemme for det foreliggende Lovforslag, saaledes at Rentegarantien altsaa ikke alene kommer til at omfatte de 160,000 Kr., men den fulde Sum, om hvilken der blev ansøgt, og hele Udvalget har jo ogsaa motiveret, at det, som man ønskede, var, at en saadan Rentegaranti skulde gives. Jeg kan heller ikke se Andet, end at de to Betingelser ere opfyldte fra Selstabets Side. Den ene Betingelse, nemlig at man skulde være færdig i rette Tid, er mere end opfyldt, og den anden Betingelse, nemlig at den fortsatte Falsterbane skulde være paabegyndt, var jo et Punkt, hvorover de ikke vare Herrer, men som heller ikke kunde betyde Andet, end at de skulde vise at have været villige til ikke at standse Arbejdet, og det tror jeg er tilbørligt oplyst. Jeg anbefaler derfor Forslaget.

Tauber: Jeg maa beklage, at jeg ikke kan stemme for Forslaget, saaledes som det foreligger. Det ærede Medlem, som nu satte sig (Th. Nielsen), har allerede omtalt, at jeg havde en afvigende Mening fra de øvrige Medlemmer af Finantsudvalget, dengang Finantsudvalget gjorde sin Indstilling over det Andragende, der var indgivet af Privatbanken angaaende en udvidet Rentegaranti. Saaledes som Indstillingen kom til at foreligge, kunde jeg heller ikke tiltræde den, skjøndt jeg dengang var villig og fremsedes vil være villig til at give en begrænset Rentegaranti, en Rentegaranti, som indskrænker sig til de 160,000 Kr., som mangle i det oprindelig tilfagte Beløb. Jeg skal tillade mig at supplere og muligvis berigtige enkelte Punkter i den Fremstilling, det ærede Medlem gav af Sagens tidligere Gang, og med det Samme skal jeg tillade mig at oplyse om idetmindste een Feiltagelse, som findes i de Lovforslaget ledsagende Motiver. Der staar i disse Motiver, eller rettere sagt i de som Bilag aftrykte Motiver til det tidligere Lovforslag: „Koncessionshaveren havde derhos paa det Tidspunkt, da han skred til Anlægget af den nye Bro, efter den Maade, hvorpaa det i Sessjonen 1873—74 nedsatte Udvalg havde stillet sig til Sagen, gyldig Grund til at antage, at den ansøgte Forhøjelse af Garantisummen vilde blive medbøet“. Herom maa jeg tillade mig at oplyse, at dette ikke fremgaar af den Betænkning, som blev afgivet over den paagjældende Lov, idet deri nemlig staar — se Rigsdagstidende Tillæg B. 1873—74 Sp. 850 — „... at Udvalget ikke kan anbefale en Forhøjelse af det i Lov af 25de Marts 1872 bestemte Beløb, hvorfor Rentegaranti maa gives, saalænge Baneanlegene paa Lolland og Falster kunne siges kun at omfatte den lokale Trafik. Det tør derimod forventes, at, naar den i Lov af 23de Mai 1873 omhandlede Bane fra Nykjøbing til Falsters Sydspids bliver anlagt, vil en selvstændig Jernbanebro være nødvendig og